

HEARTBEAT /08

Master of Fine Art
Exhibition

*NAOSHI OKURA
ARE BLYTT
CAROLINA JONSSON
MAGNUS MARTINSEN
ERICA ERIKSSON
ØRJAN AAS
CATHRINE DAHL*

**NAOSHI OKURA
ARE BLYTT
CAROLINA JONSSON
MAGNUS MARTINSEN
ERICA ERIKSSON
ØRJAN AAS
CATHRINE DAHL**

Takk / Thanks:

Christel Sverre
masterkoordinator

Marianne Zamecznik
kurator, 0047 OSLO

Trondheim Kunstmuseum

11Design ved
Lisa Haglund og Signe Voltelen

og ikke minst
alle lærere og ansatte ved
Kunstakademiet i Trondheim

"Some things are just pictures.

They are scenes before your eyes"

Disse linjene av Laurie Anderson sier noe om realitet og kunst.

Alt kan endres og gjøres om til noe annet. Det er helt opp til deg selv hvordan du oppfatter verden.

Dette gjelder for de fleste. Andre velger ikke bare en annen synsvinkel, de velger også å lage bildene selv. De har bestemt seg for å bli profesjonelle kunstnere. De kan velge om de vil skape en helt ny verden eller kun forandre litt på den eksisterende. De ser med nye øyne og formidler det som ikke er umiddelbart og selvfølgelig, eller det som ikke er enkelt å uttrykke eller oppfatte.

Kunst gir mening uten å være rasjonell eller funksjonell. Kunst skaper også debatt og nye meninger. Ny mening kan endres, mens visuelle og formale kvaliteter kan bestå. Eller snudd på hodet, aktualitet finnes også i visjoner fra fortiden.

Kunstakademiet i Trondheim, NTNU er stolte av å presentere syv høyt kvalifiserte og enestående masterstudenter. De har alle som mål å arbeide som profesjonelle billedkunstnere, og deres blikk og kompetanse er viktig for et samfunn som ønsker å oppfatte virkeligheten tydeligere.

Christel Sverre

Koordinator
Masterprogrammet

Coordinator
Master Program

**"Some things are
just pictures.
They are scenes
before your eyes"**

Laurie Anderson

**"Some things are just pictures.
They are scenes before your eyes"**

These lines from Laurie Anderson, states something about reality as well as art. Whatever you want can be made into something else. It is totally up to you and how you see the world around you.

That is for most people. Others, though, chose not only to have a different point of view but also to make the pictures. Those are the ones who decide to become professional artists. They either invent a total new world or slightly twist the exciting one. They see with new eyes and communicate what is not immediate and obvious and what cannot easily be exposed or perceived.

Art makes sense and meaning without claiming any kind of rational functionality. Art also creates discourse and new meaning. When new meaning becomes old, visual and formal qualities are still there. Or the other way around, visions from the past also include contemporary relevance.

The Academy of Fine Art in Trondheim proudly presents seven magnificent freshly educated professionals. These young artists aspire to make art for a living and their eyes and skills are highly needed by society to perceive reality more clearly.

LEVENDE DØDE TING

Erica Eriksson viser portretter av levende døde ting, Barbie dukker fra sin egen barndom. Hun har omarbeidet og avfotografert så de ser ut som av nesten vanlige personer. Disse portrettene befinner seg mellom en representasjon av vakre piker og det horrible; dukkens evige smil representer også døden, levende døde eller døde ting som får liv. Kunstneren har gjort alt hun kan for å besjele sine gamle lekekamerater; nitidig pirkearbeit har gitt de individuelle ansiktstrekk, hun har brutt opp de stive barbiekroppene og gitt de mer menneskelige stillinger og sydd vanlige, nøytrale klær til dem. Gjennom arbeidet har de utviklet ulike personligheter; en er sjenert, en er åpen og lys, en annen er en flörtende Lolita, en er lukket og hemmelighetsfull. Disse egenskapene har hun forsterket i portrettene hun har tatt av dem. Den livaktighet hun har manet frem gir dukkene puls i noen sekunder før det avløses av en tidløs stillhet. På denne måten pendler portrettene hennes mellom en forgjengelig livaktighet og en evig død.

ET HUS I HJØRNETANNA TIL JENS

Cathrine Dahl og Ørjan Aas har i to år samarbeidet om sitt felles "merzbau", et felles allkunstverk. Som Karius og Baktus hamrer de ut palasset sitt i den hvite kuben; det er en idealverden av gode og glade motiver; natur og folklore og ansikter og dyr svirrer ut av et veggmaleri i stadig forandring. "Kill your darlings" må være deres kredo når de maler et nytt, hvitt lag over tegninger og historier de har tryllet frem mellom seg. Men det er bare borte et kort øyeblink før nye figurer, fabler og former bebor deres forunderlige verden. Noen av tegningene blir vasket ut, rene og pene, og så overført til silketrykk; andre får kanskje sin egen feature i en av animasjonene deres, som for øvrig forevirger den pågående byggeprosessen som finner sted i tanna til Jens.

Om ikke lenge spyttes de ut på det åpne havet igjen, der de må jakte på en ny tann å bygge og bo i. Ørjan kan bygge flåten; skulpturene hans ser ut til å ha blitt påbegynt som flåte av planker og annet spontant funnet materiale, men som på et eller annet tidspunkt har bestemt seg for å bli noe annet; et kjøleskap kanskje eller et helikopter. Virvelvinden av arbeider Dahl og Aas skaper mellom seg har et momentum som ikke ser ut til å stoppe med det første.

TICK TACK

Flokker av fugler flyr synkront over en matt, grå flate fra et skjult utspring og mot en usikker fremtid. De svarte kroppene er bare der et øyeblink, sveiper vannskorpen og forsvinner. Mystiske landskaper med merkelige horisonter og urolige himler akkompagneres av lyden av vann. Vann som drypper og viskes bort fra bilvinduet. Carolina Jonssons tid er syklist, kommer aldri tilbake til sitt utgangspunkt. Monotone bevegelser markerer stillhet; bitte små bevegelser avslører tid som har gått. Denne dramaturgien av monoton taktfinner vi både i tegningene, maleriene og filmene hennes. Hennes veksel bruk mellom film og maleri er rytmisk i seg selv; Hun filmer stereotype miljøer, små øyeblink, ladede bevegelser. Hun bruker et subjektivt kamera, en levende linse som forteller om betydningen av usynlige hendelser. Et hjem eller industrilandskap kan virke innbyende, forlatt, trygt og fremmed på samme tid. Jonsson bryter opp disse velkjente scenene i små fragmenter og lange, hvilende blikk til betrakteren glemmer hva det er de ser på og lar det opploses til et eneste langsomt bilde. Hennes serier av tegninger er stillbilder tatt fra noen sekunders filmsekvens. Mellom hvert bilde har en ubestemt tid passert; Det kan være som et umerkelig øyeblink eller en utdratt evighet.

Marianne Zamecznik

Kurator

Hjertebank

MASSEN MELLOM OSS

Rytmen gjenfinner vi også i Naoshi Okura sine miljøer av lys og lyd. I søken etter et nytt språk har han redusert sine arbeidsmaterialer til lyd og lys. Lysets partikler, som er så små at vi ikke kan føle det, er en masse som omgir oss og binder oss sammen. I motsetning til språket har det ingen semantiske begrensninger, ikke noe som er innenfor eller utenfor. På samme måte bruker han lyd; fordi det menneskelige øre kun kan høre frekvenser mellom 20 hertz og 20 kilohertz, kan vi ikke høre ultrasoniske og infrasoniske lyder, men kroppen oppfatter det like fullt, som vibrasjoner som forplanter seg i den fysiske verden. Med lyd og lys som arbeidsredskap er Okuras miljøer en mulighet til å oppleve kunst uten bruk av språk og til utvide den menneskelige persepsjonen så vi kan oppleve en ny virkelighet som hittil har vært utilgjengelig for oss.

LANGE, LYSE NETTER

Magnus Martinsens malerier av horisontale, firkantede plan har en aura av det gode liv, somre uten slutt, luft, tid og en behagelig tomhet i seg. Drømmenes logikk farger denne serien bilder der mystiske likeartede objekter gjentar seg, litt forskjellige men alltid med en lignende orientering i rommet. Den grønne fargen varierer og manifesterer seg i ulike ting; bassenger, havet, skogen, brettet, enbane, himmelen, en maskin, en bygning; de tilhører alle samme dag, samme sted; jeg har vært der og ønsker meg

tilbake. Gjennom alle motivene løper helt logiske linjer som ikke gjentar seg med samme intensitet, som ikke fullfører fortellingen til minste detalj, men som skifter retning midt i setningen, hopper over slutten og begynner forfra igjen. Dette er en sømløs konstruksjon; jeg kan hoppe inn i rammen og gå ut på banen; klokken er elleve og tennistimen er allerede i gang, de i gang.

EN ALVORLIG UNG MANN

Å reise verden rundt er en del av en ung manns oppdragelse, ja, en del av det å bli voksen. Are Blytt er som en veldig gammel mann og et barn i en og samme person. Arbeidene hans preges av eksistensielt alvor, av å ha erfart mange ting og å ha dratt lærdom av dette. Tidligere generasjons lærdommer tar han også med seg i sin erfaring; protestsanger, slogans, kassegitarer og andre hippietakter glir sømløst inn i denne hybride versjonen av samfunnsaktivisme. Samtidig er alvoret hans kamuflert i en lettsindig form; naboen katt, veldig mange stripete sokker, kjempestore bananer, tusjer i alle regnbuens farger, ting og tang i rosa og gult og turkis som han har plukket med seg på veien over jordkloden. De er souvenirer med sentimental verdi fra noen av hans eventyr. For jorda består ikke bare av undertrykkelse og urettferdighet og dårlig kunst; fine glade ting gjør verden til et bedre sted å være.

LIVING DEAD THINGS

Erica Eriksson shows us portraits of living dead things, Barbie dolls from her own childhood. She has remodelled and photographed them so they almost look like normal people. These portraits lie somewhere between representations of beautiful girls and something ghastly; the eternal smile is reminiscent of death, of the living dead, of dead things that come alive. Eriksson has done everything she can to bring her old playmates to life; with precision and skill, she has given them individual facial features, softened up their stiff Barbie bones and arranged them in more humanlike positions, having dressed them in specially sewn neutral clothes. These preparations have endowed them with different personalities; one is shy, another open and bright, this one is a flirting Lolita, that one reserved and enigmatic. Eriksson has enhanced these qualities in her photographs. The liveliness she manages to evoke gives her subjects a few seconds of pulse before they slip back into timeless silence. Thus these portraits shift back and forth between an ephemeral vitality and an eternal death. .

A ROOM WITH A VIEW

Cathrine Dahl and Ørjan Aas have spent two years working on their "merzbau", a collaborative Gesamtkunstwerk. Like the characters Karius and Baktus, they carve their fortress from a white cube; it's an ideal world full of good and happy motifs; nature, folklore, faces and animals throng from a wall painting in constant flux. The artists' credo must be "Kill your darlings", as they cover the drawings and stories they have jointly created with yet another clean coat of paint. But it only remains empty for a short while, before brand new figures, fables and forms repopulate their fantastic world. Some of their drawings they brush up, spotless and pretty, and transfer to silk-screen; others might be allowed to feature in one of the animations. The animations and silk-screens serve to

record what is going on inside Jens' teeth for posterity. Soon the two builders will be spat out onto the open sea again, where they must search for a new tooth to build a home in. Ørjan can build the raft; his sculptures look as if they started out as a raft made from boards and other materials found by chance, but which at some point decided to become something else; a refrigerator or maybe a helicopter. It seems the tornado-like method Dahl and Aas share has a momentum that won't slow down for a while to come.

TIC TAC

Flocks of birds fly synchronously over a grey surface, from an unknown source towards a vague future. The black figures are only there for an instant, just touching the water before disappearing. Mystical landscapes, strange horizons and windswept skies are accompanied by the sound of water. Trickles wiped away from the car window. Carolina Jonsson is obsessed with time, a cyclical time that never returns to its starting point; small movements that reveal time past. The dramaturgy of monotonous rhythm is present in her drawings and paintings as well as in her films. The way she switches between film and painting is in itself almost metrical; She films stereotypical environments, small instants, charged movements. Her camera use is subjective, a living lens that tells us about the significance of invisible acts. A home or industrial landscape can seem inviting or deserted, safe or alien all at the same time. Jonsson dismantles such familiar scenes into minute fragments, subjecting them to a lingering, tranquil gaze, until the viewer forgets what it is she is looking at, allowing it to dissolve into a single, slow image. Jonsson's series of drawings consist of almost identical frames from a few seconds of film. Between any two pictures an undefined time has passed; it might be an imperceptible moment or a lingering eternity.

Marianne Zamecznik

Curator

Heartbeat

THE MASS BETWEEN US

Rhythm is also a feature of Naoshi Okuras sound- and lightscapes. In his search for a new language, the artist has reduced his materials to light and sound. Light particles are so small we cannot feel them. For Okura, light is a mass that surrounds and connects us. Unlike language, light has no semantic limitations, no frames defining an outside or inside. He uses sound in the same way; since the human ear can only register frequencies between 20 hertz and 20 kilohertz, we cannot hear ultrasonic or infrasonic sounds, although the body can feel the latter, as vibrations that resonate in the physical world. Using sound and light as his only tools, Okura's environments offer opportunities to appreciate art without the use of language. His work aspires to expand human perception, allowing us to experience a new reality that has previously been unavailable to us. Characters in a popular Norwegian children's story; Karius and Baktus inhabit the teeth of a boy named Jens, until he discovers the benefits of careful dental hygiene.

LONG, RADIANT NIGHTS

Magnus Martinsen's horizontal, quadratic surfaces have an aura of the good life; endless summers, air, time, and a soothing emptiness. A dreamlike logic runs through these paintings; mystical, almost identical objects reoccur, each time a little different, but with a similar spatial orientation. A variable green manifests itself in a diversity of things; pools, the sea, a board, fields, the sky, a

machine, and buildings; they all belong to the same day, the same place; I have been there and I want to go back. A thoroughly logical line runs throughout the series; the theme is not repeated with the same intensity, the story is never completed to the last detail, but changes direction in mid-sentence, leaves out the end and starts all over again. It's a seamless construction – if I wanted, I could jump through the frame and walk out onto the court; it's eleven o'clock and the tennis lesson has already started.

A SERIOUS YOUNG MAN

To travel the world is part of a young man's education. It is part of growing up. Are Blytt combines a very old man and a child in one and the same person. His work is laden with existential sincerity, reflecting experience of many things, from which he has learned. The wisdom of earlier generations is also part of his knowledge; protest songs, slogans, guitars and other hippie paraphernalia slide seamlessly into this hybrid version of social activism. At the same time, his serenity is camouflaged in a carefree form: the neighbour's cat, a load of stripy socks, enormous bananas, marker pens in every colour of the rainbow, bits and bobs in pink, yellow and turquoise that he has collected on his way around the globe. They are all souvenirs laden with sentimental value from his various adventures. It's not all about repression and injustice and bad art; nice, happy things make the world a better place to live in.

/11

Naoshi Okura
www.naoshiokura.com
naoshiokura@gmail.com

/13

Are Blytt
www.areblytt.org
ablytt@gmail.com

/19

Carolina Jonsson
www.carolinajonsson.com
info@carolinajonsson.com

/25

Magnus Martinsen
www.magmart.se
magnus.martinsen@comhem.se

/31

Erica Eriksson
www.ericaeriksson.com
info@ericaeriksson.com

/37

Ørjan Aas
www.orjanaas.com
Pentflesia@hotmail.com

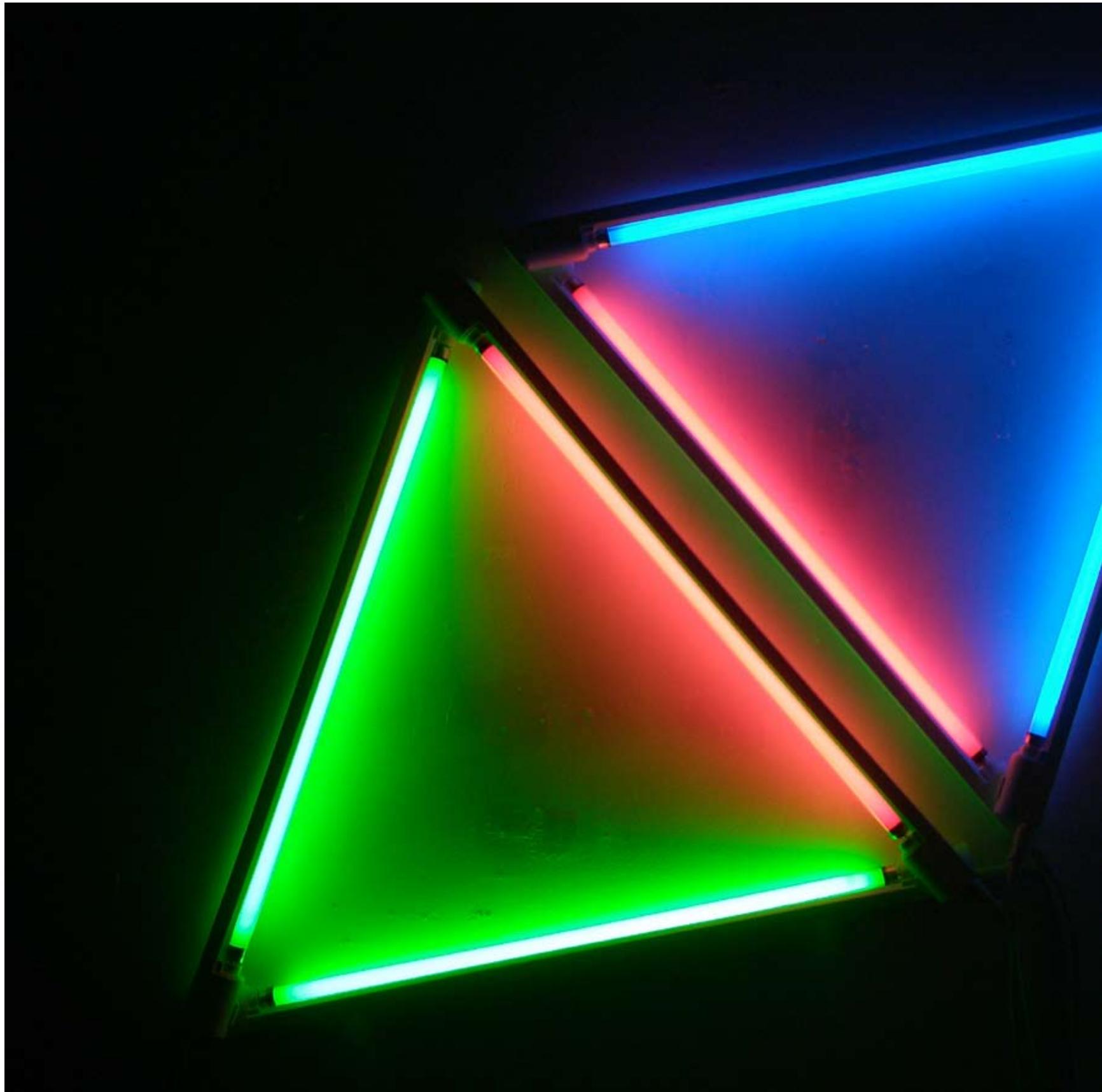
/43

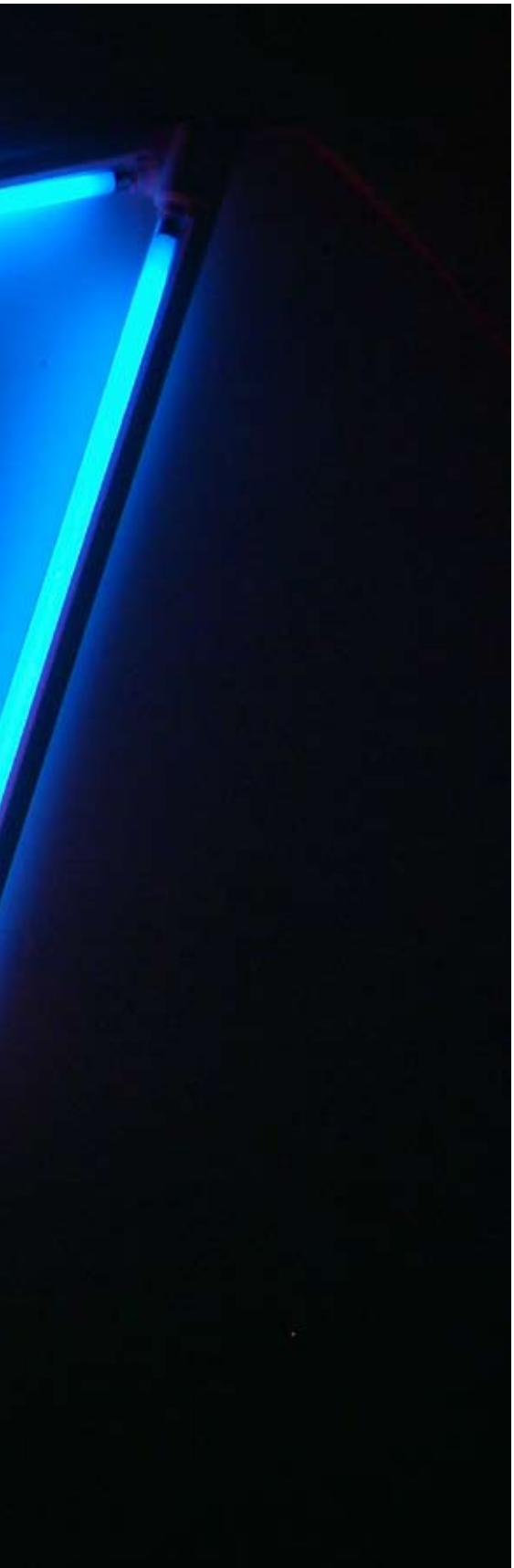
Cathrine Dahl
www.cathrinedahl.net
cathdahl@gmail.com

/43

/ 1 "VARIATION No. 11"

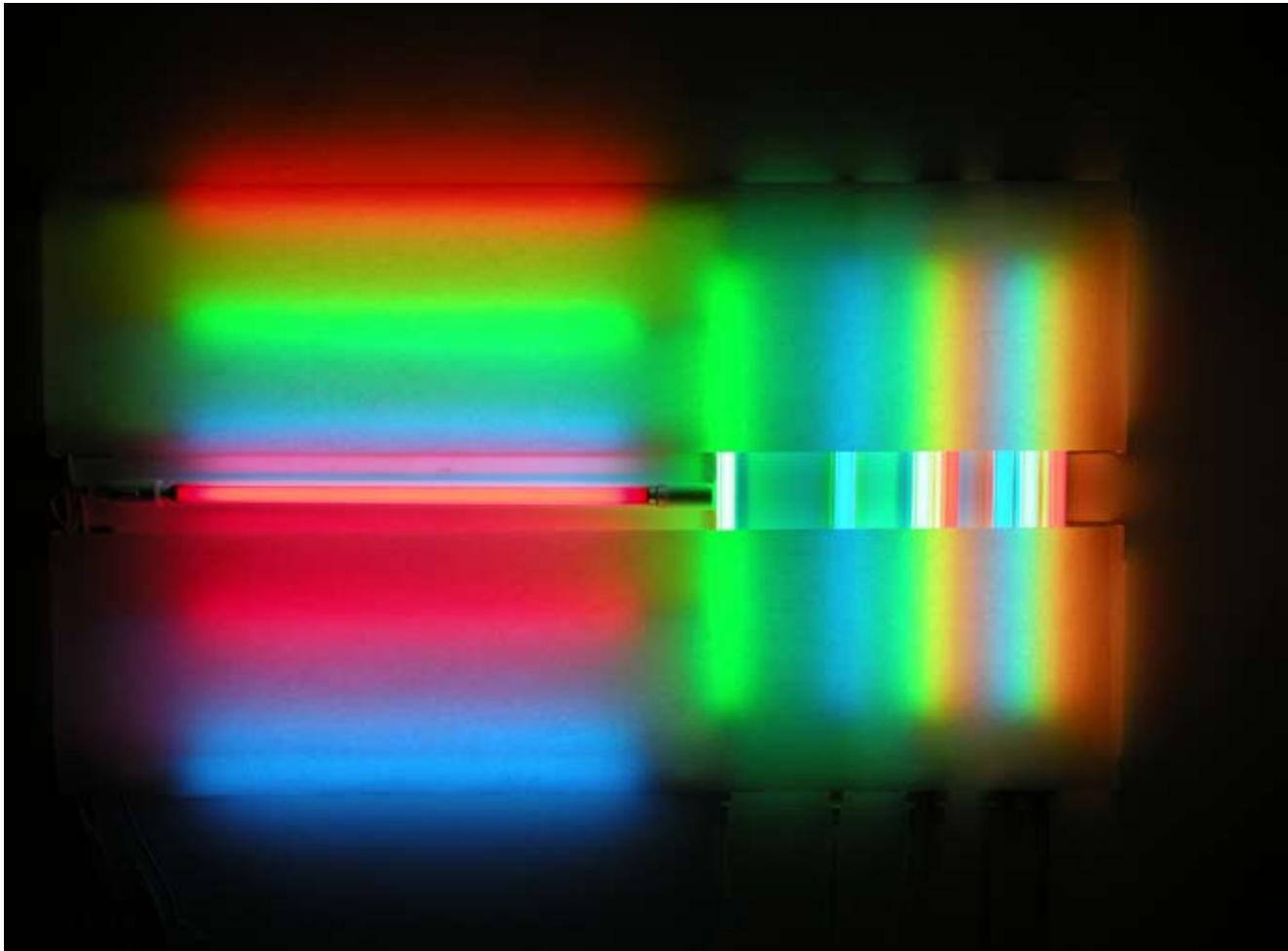

NAOSHI OKURA

"I would like to reconsider the dynamics of art and focus on it as visual language.

In reality, the world is full of moments we cannot verbalize, and I want to perceive such moments with visual language."

Born in 1977, Kobe, Japan

/2 "VARIATION No. 15"

もう一つの言語に向かって

今日、我々は社会理解の為、また意思伝達の手段として言語に多くの信頼を置いている。言語が相互理解の手段として最も重要な位置にある事は誰もが認めるところであろう。言うまでもなく、それは芸術に於いても例外ではない。しかし、我々はその妥当性を今一度問い合わせるべきかもしれない。言語は社会をより簡便にする一方で、この複雑な世界を理解するには些かの限界をも含んでいる。我々が何かを言葉で定義したその瞬間、その何かは他者からの分断を受ける事となる。それは同時に、言葉が何らかの対立を引き起こしているようにも思える。例えば、我々が或る場所を「此処」と定義した時、別の何処かは「其処」として顕われる。そして、此処と其処の間にもたらされた乖離は互いからの分断を余儀なくされる。仮令それが見えざるものであろうと、分断によって顕われた境界面は対立概念を生起する事となる。この社会は高度に複雑で、断片を見る事のみで理解し得るものではない。何故なら、万物は互いへの深い関与があつて初めて成り立ち、決して単体で存在している訳では無いのだから。

先に述べたように、言語は芸術に於いて極めて重要な役割を果たしている。言語が観念や概念と不分離である以上、芸術も言語や意味論から距離を置く事は出来ない。それ故、芸術は概念的、また哲学的に顕現しもする。しかし、それは実際に真実と言えるのだろうか？我々は言語に拠って芸術の潜在的能力を弱めているのかもしれない。芸術それ自身が固有の論法を持ち、それは嘗てクレメント・グリーンバーグが述べたように「芸術としての芸術」として看做し得る筈である。私は芸術の原動力を再考した上で、視覚言語としての側面に焦点を向けていと考えている。事実、世界は言語化し得ない瞬間に満ちている。そして、私はそんな瞬間を視覚言語を用いて知覚したい。そして、聴覚言語もまた同様に。

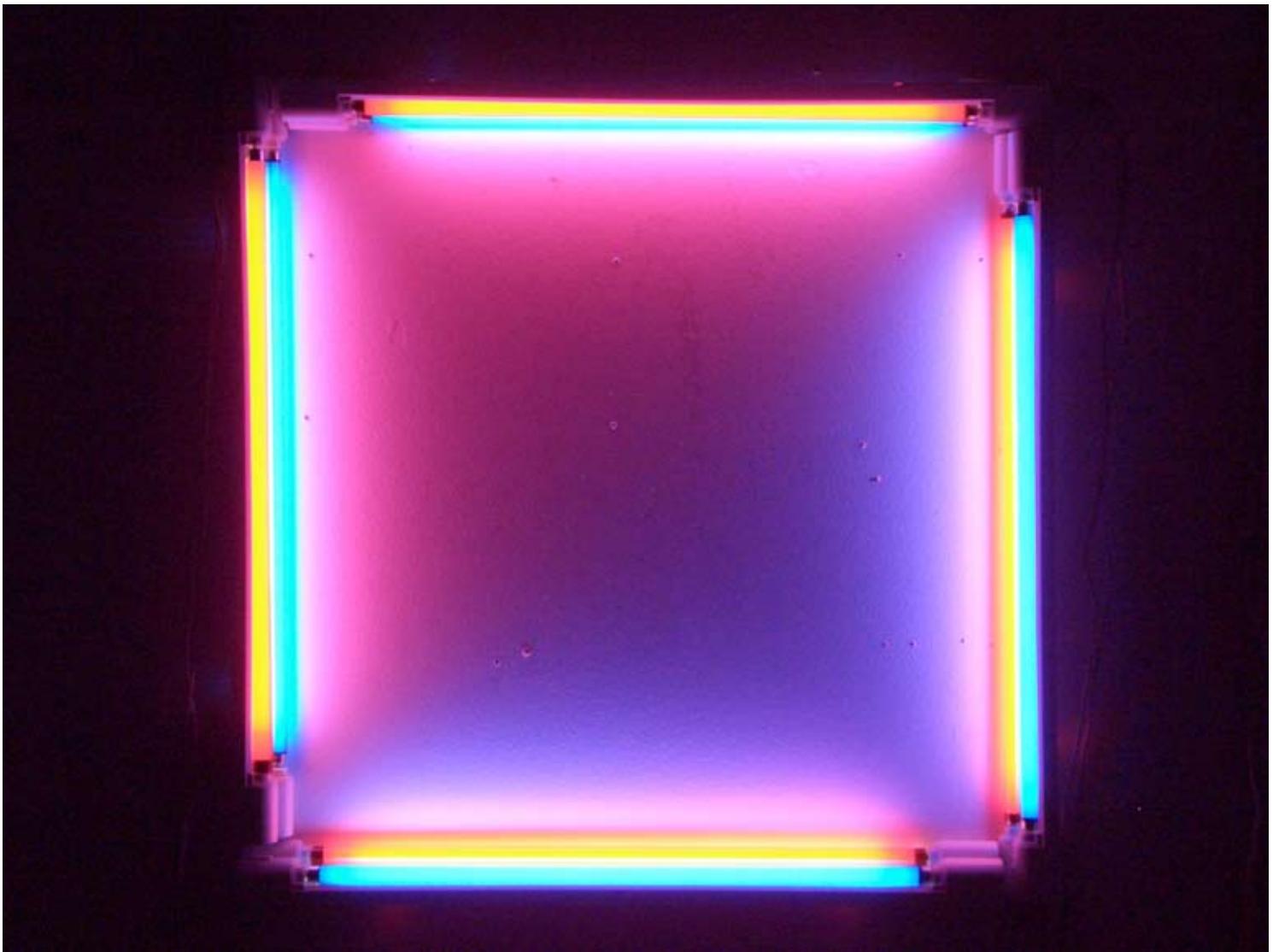
/3 "VARIATION No. 26"

TOWARDS ALTERNATIVE LANGUAGES

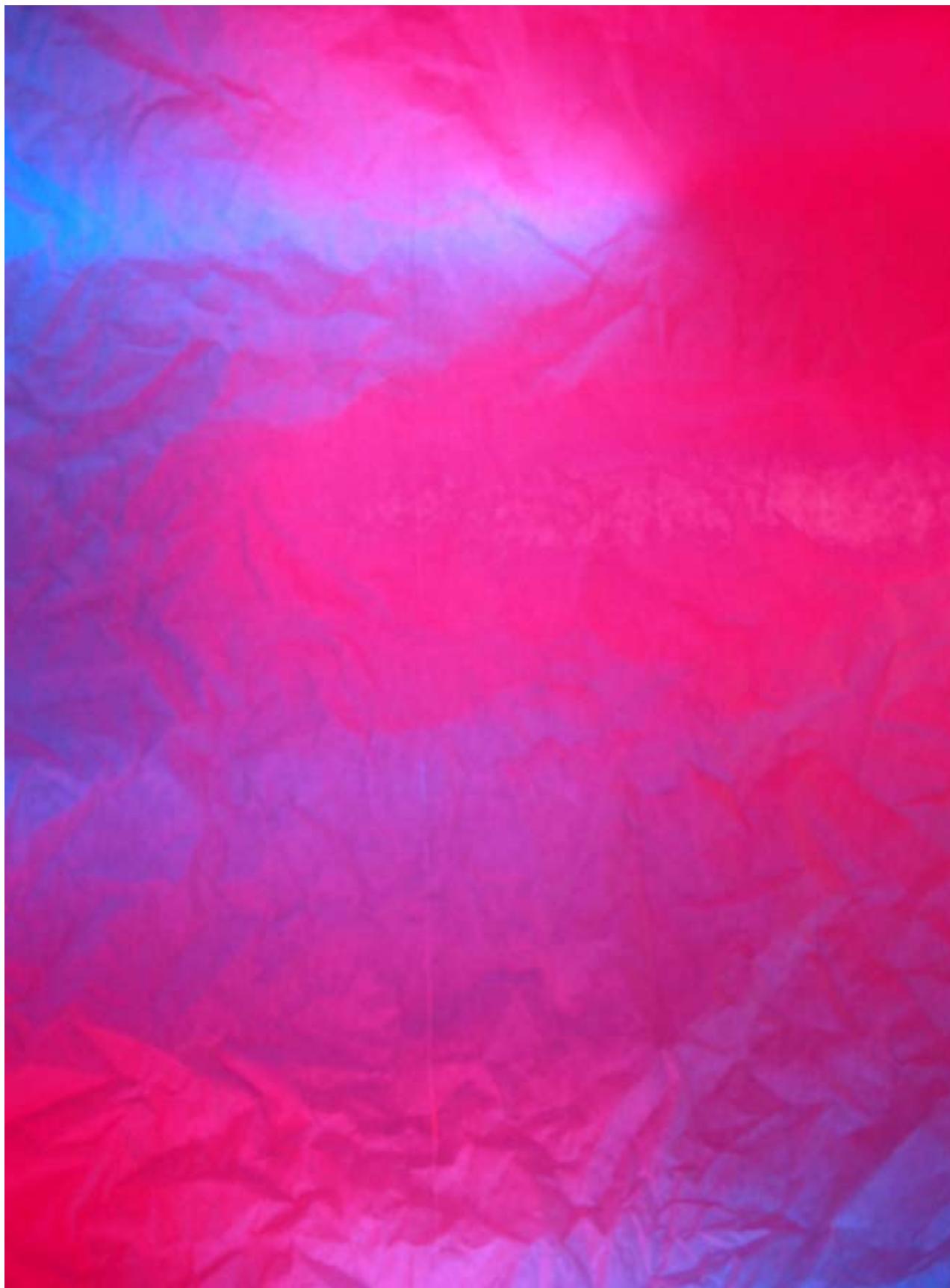
We rely on language to be able to understand society and communicate with each other. Language is considered one of the most important factors in mutual understanding. Needless to say, art is not an exception to this. However, we might have to reconsider its validity now. Language is indeed very useful for making society convenient, but it includes limits to a certain extent for understanding this complicated world. The moment we define something with words, it becomes divided from anything else. It seems that words cause conflicts with each other at the same time. For example, if we define somewhere as "here", then anywhere but here will appear as "there". And the gap between here and there has been cut off from each other. Even if it was invisible, such an interface generates opposite concepts. Society is highly complicated and difficult to

recognize just by seeing sections, because everything deeply relates to each other and it is impossible to exist as an isolated unit.

As I said, language plays an important role in art. Since language is inseparable from the idea or the concept, art cannot escape from linguistics and semantics. Therefore, art can appear as conceptualized and philosophized. However, is this really true? We might weaken the potential of art by means of language. Art itself must have proper logic and can be considered to be "Art for Art's Sake", like Clement Greenberg once said. I would like to reconsider the dynamics of art and focus on it as visual language. In reality, the world is full of moments we cannot verbalize, and I want to perceive such moments with visual language. And with audible language, too.

/ 4 "VARIATION No. 14"

/5 "VARIATION No. 5"

/1

/1 "2,5kg of Freedom", happening/installasjon i Central Park, New York, 2007

"2,5kg of Freedom", happening/installation in Central Park, New York, 2007

/2 "Massage/Coin laundry", olje på lerret, 184x184 cm, 2007

"Massage/Coin laundry", oil on canvas, 184x184 cm, 2007

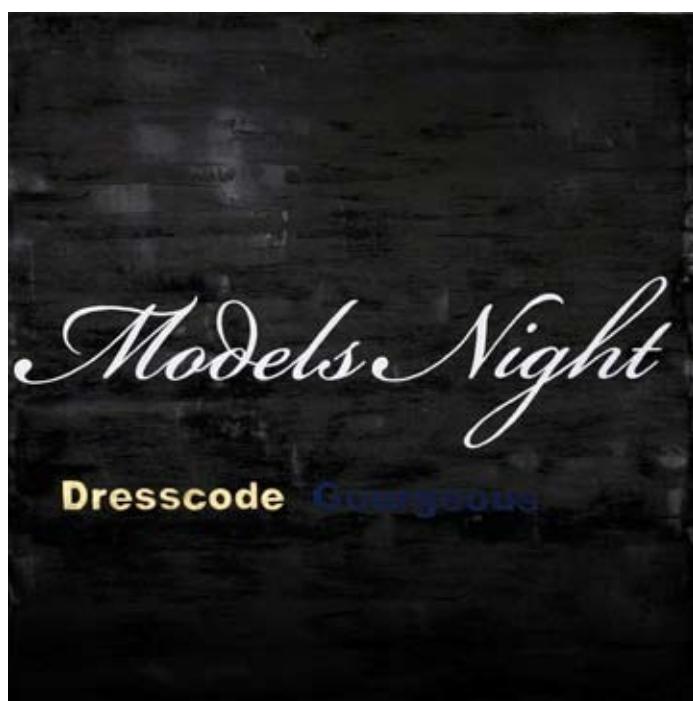
/3 "Models Night", olje på plate, 70x70 cm, 2006

"Models Night", oil on board, 70x70 cm, 2006

ARE BLYTT

"Jeg drar nå livet mitt og interessene mine inn i kunsten og mange av maleriene tar utgangspunkt i tekstbiter som er hentet fra virkeligheten; som en kvittering, et visittkort eller et bokomslag."

"Many of the paintings are based on text snippets, found in everyday life; a receipt, a business card, a book cover and so on."

Født 1981 i Bergen, Norge,
Born in 1981, Bergen, Norway

/ 4

FERSK FISK / VÅREN HAR KOMMET FOR Å BLI

– Ka ska du ha for lyren, din strilestabeis?

(Amalie Skram, Hellemyrsfolket; Sjur Gabriel, 1887)

Sjur Gabriel, Amalie Skrams første bok i romansyklusen Hellemyrsfolket åpner med setningen "Ka ska du ha for lyren, din strilestabeis?". Jeg vet ikke hvorfor denne setningen har satt seg i minnet mitt, for det er nesten 15 år siden jeg leste boken. Men det kan ha med at jeg har vokst opp i det området der gården til hovedpersonene en gang lå, at vi måtte analysere boken i 6. klasse, eller at dette er en bok som treffer noe jeg synes er viktig. Uansett så er det en fin bok.

Jeg begynte på Kunstakademiet i Trondheim i 2003 med en klokkener tro på det abstrakte. Jeg jobbet med maleri og tenkte på bildene mine som farger, former, komposisjoner etc. Arbeidene var uten titler og forholdt seg ganske strengt til modernismen; jeg kategoriserte de som neonmodernisme eller en slags ny-modernisme. Dette har utviklet seg i løpet av de fem årene mine ved akademiet til å bli et litt løsere og mindre abstrakt prosjekt. Jeg har begynt å lage installasjoner og skulpturer (som også inneholder video og lyd) ved siden av det å male. Maleriene har samtidig blitt mer og mer fortellende. Arbeidene handler mye om

en fasinasjon for det visuelle kombinert med mine tanker rundt sosiale og samfunns messige spørsmål. Jeg drar livet mitt og interessene mine inn i kunsten og mange av maleriene tar utgangspunkt i tekstbiter som er hentet fra virkeligheten; som en kvittering, et visittkort eller et bokomslag.

Jeg skrev en gang at arbeidene mine kunne kategoriseres som estetiske konseptmaleri akkompagnert av installasjoner, og i et område mellom det romantiske og det realistiske. Og dette er ikke så langt fra det jeg kommer til å vise på masterutstillingen.

– So many fantastic colours; I feel in a wonderland
(Cream, Disraeli Gears; Swalbr, 1967)

– ...*guitarsolo*...
(Metallica, Kill 'em all; Hit The Lights, 1983)

/ 4 "The Spring", olje på lerret, 4x35x50 cm, 2008
 "The Spring", oil on canvas, 4x35x50 cm, 2008

/ 5 "Late Love", installasjon, Galleri KiT, 2007
 "Late Love", installation, Galleri KiT, 2007

/ 6 "Åpent Akademi 2006", detalj fra installasjon
 "Open-day Show 2006", detail from installation

/ 5

/ 6

/7

/8

– How much f'the pollock, you pigheaded lout?

(*Amalie Skram, People of Hellemyr; Sjur Gabriel, 1887*)

The first part of Amalie Skram's tetralogy of novels, *People of Hellemyr*, opens with the question "How much f'the pollock, you pigheaded lout?". I don't know why I still remember this sentence, as it is almost 15 years since I read the book. It might be that it's because I grew up in the area where the protagonists' farm was placed, or maybe because we had to analyze the novel in 6th grade. Maybe it is merely that it tells us something about being human? Anyway, it's a nice read.

I started my studies at Trondheim Academy of Fine Art in 2003, with a clear belief in the abstract. I worked with paintings, and thought of my works as colours, forms, compositions etc. They had no titles and their point of reference was modernism, I called them neon-modernism. During my five years at the academy this has developed into a freer and less abstract project as my broader life and interests have been drawn into the artworks. For instance in addition to the painting, I've started making installations and sculp-

tures (containing video and audio elements). This has fed into works which now combines a fascination of the visual with my thoughts on social issues. Many of the paintings are based on text snippets, found in everyday life; a receipt, a business card, a book cover and so on.

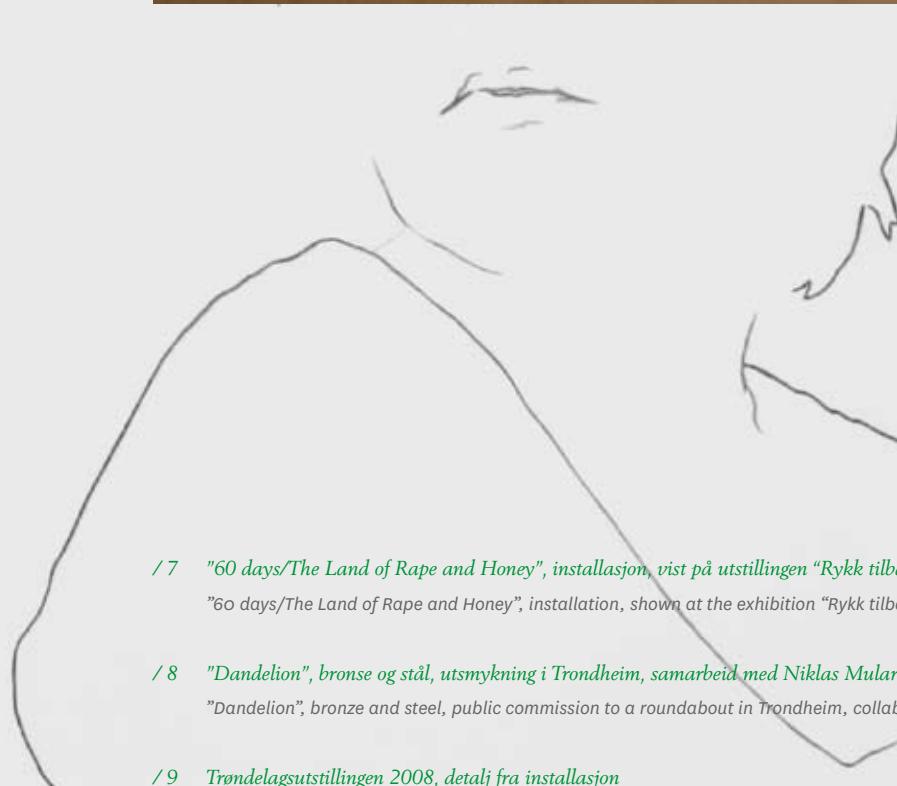
I once stated that my works could be categorized as aesthetical concept paintings accompanied by installations, in an area between the romantic and the realistic. Actually, that isn't far from what I'm showing at this exhibition.

– So many fantastic colours; I feel in a wonderland
(*Cream, Disraeli Gears; Swalbr, 1967*)

– ...*guitarsolo*...
(*Metallica, Kill 'em all; Hit The Lights, 1983*)

/9

/7 "60 days/The Land of Rape and Honey", installasjon, vist på utstillingen "Rykk tilbake til start", Projekt 0047, 2008
"60 days/The Land of Rape and Honey", installation, shown at the exhibition "Rykk tilbake til start", Projekt 0047, 2008

/8 "Dandelion", bronse og stål, utsmykning i Trondheim, samarbeid med Niklas Mulari og Mikael Nilsson, 2007
"Dandelion", bronze and steel, public commission to a roundabout in Trondheim, collaboration with Niklas Mulari og Mikael Nilsson, 2007

/9 Trøndelagsutstillingen 2008, detalj fra installasjon
Trøndelagsutstillingen 2008, detail from installation

/ 1 "Ingen början", sju teckningar på fiberduk, 584x43 cm, 2008
"No beginning", seven drawings on fibre canvas, 584x43 cm, 2008

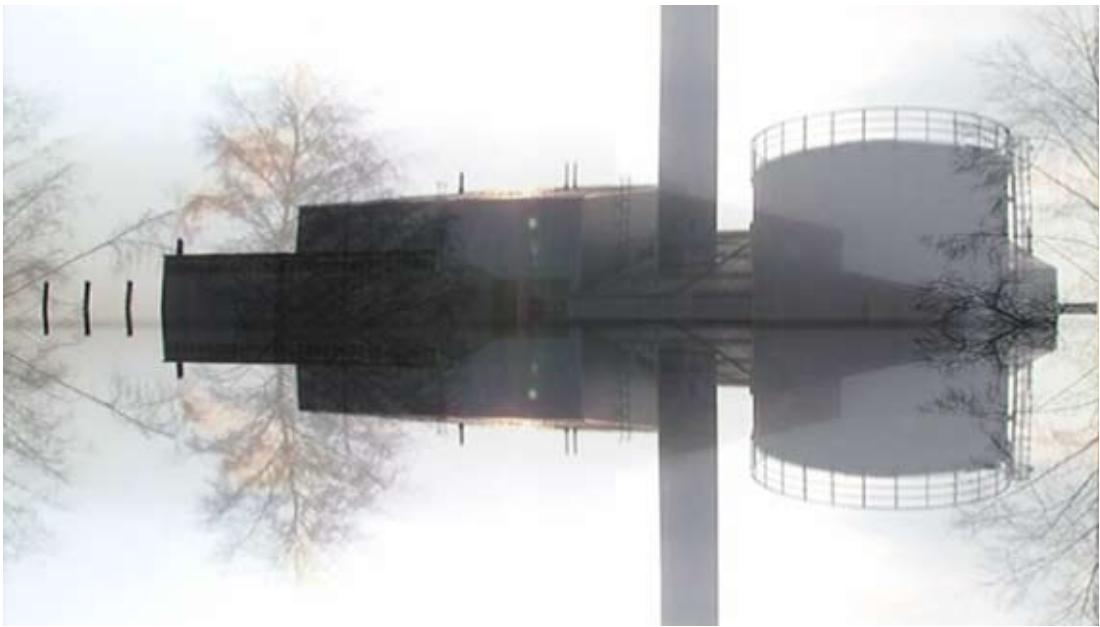

CAROLINA JONSSON

"Jag letar efter
små rörelser och
förändringar
i någonting varaktigt
och pågående;
efter tid som går i ett
cykelliknande mönster."

"I am searching for
small movements or
minor changes
that occur within
something durable
and ongoing and that after
a time progress
in a cycle-like pattern."

Född 1975 i Lidköping, Sverige
Born in 1975, Lidköping, Sweden

TID FÖR ÅTERVINNING

Jag gestaltar tillstånd eller korta skeenden i människors liv och betonar tillfällen som är lätt att försumma eller bortse från. Med min videokamera samlar jag dokumentärt material, scener som jag sedan sätter samman till en film. Ibland tar jag stillbilder ur en scen som startpunkt till en serie målerier. Jag letar efter små rörelser och förändringar i någonting varaktigt och pågående; efter tid som går i ett cykelliknande mönster. Det är en löpande tid som alltid återkommer men var gång i en något förändrad form. Den ger monoton rörelser som skapar rytm. En monoton rytm markerar stillheten i tiden. Den ger ett rum av tytnad, en tytnad som kan nyttjas till att tänka och reflektera.

Jag arbetar parallellt med videofilm och måleri eller teckning. I filmlerna skapar jag rum med subjektiv kamera och i måleriet

betraktar jag en människas ansikte. I mitt arbete behöver de båda teknikerna varandra – de samarbetar om rörlighet och tid. Jag söker i ett måleri hitta en koncentration som rymmer tid som förflutit och tid som kommer att ske och på så vis ge måleriet rörlighet. Jag planerar ofta en serie målerier utifrån stillbilder ur en filmsekvens. I filmen är rytm basen för tiden. Likaså bildar mina bildserier en rytm i tid, däri måste även mellanrummen mellan bilderna räknas. I båda medierna låter jag den monoton rytm genera dramaturgin. Jag skapar också en kronologi som i monoton rytm löper i ett spirallikt cykelmönster. Varje gång den förväntas återvända till sin startpunkt når den istället en ny punkt, snarlik men annorlunda från sitt ursprung.

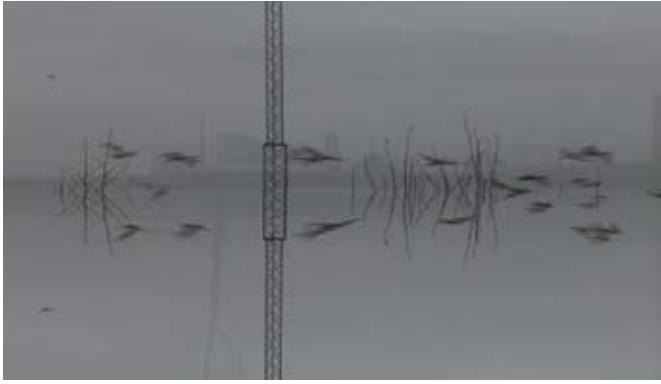

/2 "Underströmmar", stillbilder från videoloop 8 min, 2008
 "Undertow", stills from video loop, 8 min, 2008

Videon "Underströmmar" saknar ett traditionellt händelseförlopp med en given början och slut. Filmen motsvarar vår inre värld av drömmar och minnesbilder som ständigt är i rörelse och förändring. Drömmar kan upplevas fullt logiska under sömnen men när man vaknat upplever det rationella jaget sömnens dröm som mindre sannolik. I detta verk har jag konstruerat bild och ljud likt drömmens logik. Möten mellan invanda föreställningar och nya iakttagelser av motsatt karaktär intresserar mig. Jag har därför använt mig av bilder ur ett industri landskap som på samma gång kan upplevas ogästvänlig och vackert.

I teckningarna "Ingen början" har jag utgått från sju stillbilder ur en halv sekund film. Serien beskriver en detalj men också en process och en tid som symboliskt skulle kunna räcka över en längre period än tillfället den ursprungligen hämtats ur. Kvinnan vänder långsamt ansiktets riktning från vänster till höger för att i sista teckningen se bakåt i linje mot de passerade teckningarna.

Videoverket "Reflektion av dag" visar under femton minuter månens trygga vandring över svart himmel. I analog bana vakar den över andningen till ett sovande barn. Jag vill göra konst som ger plats för tomrummet; en plats där det till synes oansenliga, och tystnaden finns.

RECYCLING TIME

I shape conditions or brief moments in people's lives and emphasize circumstances that are easy to neglect or disregard. With my video camera I collect documentary material, scenes I put together into a film. Sometimes I take stills from a scene as a starting point for a series of paintings. I am searching for small movements or minor changes that occur within something durable and ongoing and that after a time progress in a cycle-like pattern. This means an ongoing time that always returns but each time in a slightly altered form. In this, time creates monotone movements that in it self creates a rhythm. A monotonous rhythm indicates the stillness of time. It provides a space of silence, a silence that can be used for thoughts and reflections.

I mostly employ video-film, and painting or drawing. In my films I create a space with a subjective camera and while painting I study the human face. In my work both techniques need each other – to work together with movement and time. In a painting I seek to find a concentration that simultaneously holds time that has passed and time that will come to pass and in that give movement to my painting. I often plan a series of paintings from stills from a film sequence. In the film, the rhythm is the basis of time. Similarly, my series of paintings creates a rhythm of time, in which the spaces in between the paintings also must be considered. In both media, I seek to generate the dramaturgy through the monotone rhythm. I also create a chronology that runs in a spiral-like cycle pattern. Each time it is expected to return to its starting point it reaches a new point instead, similar but different from its origin.

The video "Undertow" does not have a traditional course of events with a given beginning and end. The film corresponds to our inner world with an understanding of dreams and memories that are constantly moving and changing. Dreams can be experienced as fully logical during sleep but when one wake up one's rational self perceives the dream as less probable. In this work I have constructed pictures and sounds like those in the logic of dreams. The encounter between ingrained ideas or accustomed conceptions and new observations of conflicting character are intriguing to me. I have therefore used pictures of an industrial landscape that are simultaneously and seemingly contradictory and can be experienced as inhospitable and beautiful.

In the drawings "No beginning" I started off with seven stills taken from half a second of film. The series describes a detail, but also a process and a period of time that could have symbolically been reached over a longer period of time, than the actual time elapsed in the sequence in the film. The woman slowly turns her face from left to right and looks backwards in the last drawing towards the preceding pictures in line behind her.

The video "Reflections of the day" displays fifteen minutes of the moon's reliable journey across a black sky. In its analogue course it watches over the breathing of a sleeping child. I want to produce art that gives importance to the void – a place for the seemingly insignificant and a place where silence is.

/ 3 "*Underströmmar*", stillbilder från videoloop, 8 min, 2008
"Undertow", stills from video loop, 8 min, 2008

/ 4 "*Reflektion av dag*", stillbild från videoloop, 15 min, 2008
"Reflections of the day", still from video loop, 15 min, 2008

/ 1 "Pool i landskap", olja på duk 189x190 cm, 2007

MAGNUS MARTINSEN

**"Genom att vara både tydlig och diffus vill jag utmana betraktarens perception.
Hur uppfattar vi saker vi har sett och känner igen blandat med det abstrakta?
Platta ytor mot djupverkande.
Det givna mot det okända.
Komposition, val av färg och uttryck."**

**"By being both clear and diffuse I want to challenge the viewers perception.
How do we comprehend things we know mixed with the abstract?
Flat surfaces verses the sense of depth.
The well known verses the unknown.
Composition, choice of colour and expression."**

Född 1974 i Stockholm, Sverige
Born in 1974, Stockholm, Sweden

UTDRAG FRÅN EN VIDEOINTERVJU MED DAN WOLGERS AV MIKAEL RICHTER.

(*Dan Wolgers tänker högt*)

DW: Många förknippar konstnärer med fantasi, att konstnärer..., har en massa fantasi som dom gör utlopp för i sitt arbete och..., det förekommer naturligtvis fantasifulla konstnärer. Såklart att det finns det.

Men, sen är det ju också så att..., det faktum att många konstnärer inte har någon livlig eller sprudlande fantasi. Saker som dom vill ge utlopp för..., så här tycker jag kanske; Det vore en förlust ifall alla konstnärer har en livlig fantasi som dom ville uttrycka på olika sätt. Därför att då vore det inte så mycket arbete att utföra mer än att låta armen gå. Då vore man ju mest en automat. Och en glad och livlig automat. Min bedömning är att många av dom konstnärer som jag tycker är intressanta har ingen fantasi. Det är det som gör konstnärskapet spännande. Att fantasin inte är inblandad. Utan att det är hårt arbete och någon form av tvång till att arbeta, som driver konstnären framåt. Fantasian brukar ju ses som en gudasänd gåva. Som ska ges utlopp för.

Jag tror man måste börja om, det blir för långt..?

MR: Nej, kör!

DW: Jag tänker samtidigt.

MR: jag tycker att massmedia består av en massa klämkläckta människor som kan säga ingenting på ett bra sätt.

DW: Jaa, Det här med den här frågan om huruvida det ska finnas fantasi eller inte inblandat i arbetet. Den frågan är väldigt avgörande för om man som betraktare, och som konstnär ska ha en bättre möjlighet, att som det heter nära sig konsten. Alltså konst är jättesvårt. Det är ingen som fattar någonting, egentligen. Det tror jag i alla fall. Man säger ju gärna att man har någon kläm på det, annars blir det för svårt att prata om det, menar jag. Ett sätt att försöka nära sig konsten och konstens väsen är att man idealisera begreppet fantasi.

För att kunna nära sig konsten och konstens värld och som gör..., konstnärer som försöker nära sig sitt arbete, förefaller i olyckliga fall, till att idealisera begreppet fantasi, så att det framstår som om att livlig fantasi är något som varmer upp konstnärskapet och gör det framåtriktat och dynamiskt. Min erfarenhet och min övertygelse växer sig allt starkare om att fantasi är ett till hinder, i dom allra flesta fall. Fantasian kastar en väldigt kall skugga över arbetet. Fantasian växer generellt sett upp som en slags "Kurbits", och i skuggan där, är det oerhört kyligt och dant. Och i själva verket så hävdar jag, att en av dom bästa förutsättningarna för ett konstnärskap och att utvecklas är en avsaknad av fantasi och det kanske är så, att för att man är i avsaknad av fantasi, som man blir konstnär. Det är jag allt mer övertygad om. Man kan i alla fall prova att tänka sig det. Att har man fantasi, ja då knegar, knogar man på med sitt. Men saknar man fantasi, ja då måste man göra någonting åt det. Då blir man konst-

när och då jobbar man hårt på att försöka få kläm på olika abstrakta begrepp och vad ska man säga; Att hitta hem igen på nåt vänster.

Det finns ju en rad exempel på obehagliga konstnärskap där fantasin framstår som någon sorts banal galjonsfigur som besmittar hela skeppet. Det ska inte finnas några galjonsfigurer på konstnärskapet. Det ska vara tomt. Det skall vara rent på däck, så man får jobba lite. Det där är ju inte lätt att begripa, för att om man är van att tänka att fantasin är en förutsättning för konstnärskapet. Då kan det ju förefalla vara oerhört färglost om man tar bort det. Fantasian förknippas ju ofta med färg och liksom, färg och form. En viktigare sak än fantasi är att man som konstnär förvarar någon form av mod. Det har man gemensamt med betraktaren. Alltså jag förmodar att där kan..., konstnären och betraktaren..., det kanske är en av de få punkterna man har anledningen att mötas på. Det är i modet. En modig konstnär och en modig betraktare, dom kan nog ge sig av...

... Äh, man kan väl vara feg också. Det spelar väl ingen roll, men om man jämför med fantasi... Man skall inte idealisera modet heller naturligtvis. Det jag kan bli orolig för är..., alltså jag talar ju i generella termer nu..., om man är oförsiktig både som konstnär och betraktare så..., rätt som det är, en vacker dag så har man förvälat konst med underhållning. Och det är väl därför jag är lite nervös för begreppet fantasi. Det ligger väldigt nära underhållning. När konst blir underhållning, då vill inte jag vara med. Och det där måste man hela tiden..., man måste sköta sin konstnärliga hygien genom att..., borsta dom här olika begreppen. Alltså, fantasin. Vad är det? Dumdristighet. Vad är det? Mod. Vad är det? Vilket då förhoppningsvis medför att man kommer vidare med sitt konstnärskap. Äh, det finns ju många olika sätt att jobba på. Jag häller på och bökar rätt mycket med olika begrepp och vad det betyder och vad betyder det inte och sådär. Efter hand medför det att jag allt tydligare ser och allt tydligare förstår att..., mitt konstnärliga arbete till väldigt stor del består, eller utformas av det som jag inte gör. Alltså nu har jag väldigt dålig fantasi. Men om fantasin någon gång dyker upp, så uppfattar jag det som att jag på något sätt motarbetar dom här små utstickarna av fantasin till förmån för något..., på ett sätt ett kyligare resonemang. Förhoppningsvis medför då det kyligare resonemanget en varm produkt. Ja det är ju inte underligare än att man inte ska förväxla en skådespelares privatperson och en skådespelares rollperson. Det kanske är lättare att förstå om man pratar om skådisar. En skådis konstnärskap kanske i stort sett har utformats av vad den personen inte gör och inte åtar sig att göra och inte åtar sig att gestalta och inte åtar sig att förvalta. Och det är då som..., det på ett sätt blir över och slutligen står till buds som blir den skådespelarens insats. Eller sångare, eller vad det nu är. Alltså i regel är det nog lättare att förstå resonemanget om man tänker på någon annan yrkeskategori. Av någon anledning så är allt så himla mycket svårare att förstå när man pratar om konstnärer. För dom ska vara vad som helst. För dom är så fantasifulla och tokiga. När jag arbetar så är det som om saker och ting uppstår

/2 "11:00", olja på duk 111x82 cm 2008

av sig självt. Det hör man ju jämt. Det säger ju jätte många konstnärer, och det låter ju så romantiskt och..., fänigt rent ut sagt, men det kan inte hjälpas. Det är som om det uppstår av sig självt i kölvattnet av det som jag avstår från att göra. Och det som jag avstår från att göra..., ja banne mig om det inte är så att jag letar upp det som jag sen inte tänker göra för att liksom sätta det på plats.

Här är det som jag inte ska göra. Här är också det som jag inte ska göra. Alltså i kölvattnet virvlar det upp saker som är det som..., kom att bli mitt arbete.

Utdrag från videointervju med Dan Wolgers av och med tillstånd av Mikael Richter.

Transkriberat av Magnus Martinsen.

EXTRACT FROM A VIDEO INTERVIEW WITH DAN WOLGERS BY MIKAEL RICHTER.

(Dan Wolgers is more or less thinking out loud)

DW: Many associate artists with imagination, that artists..., have a lot of imagination which they try to express in their work and..., of course there are imaginative artists. But then again..., in fact, many artists do not have a vivid and strong imagination. Things they want to express..., maybe this is what I mean; it would be a loss if all artists had a vivid imagination. An imagination that they wish to express in different ways. Were this the case there would be little work required, but to let your arm loose.

Like some kind of machine. A pleased and vivid automatic machine. My opinion is that many of the artists I consider interesting, lack imagination. That is what makes their artistry exciting. That imagination is not involved. It is hard work and some kind of compulsion that drives the artistry forward. Imagination is often considered a gift of god.

I think this is too long...

MR: No, keep on going!

DW: I'm thinking as I go along.

MR: I think that mass media consists of a bunch of plucky people that are unable to say anything in a good way.

DW: Mm, this question of whether imagination should exist or not in the work. That question is very decisive if, as an observer, and as an artist are to have a better chance of, as it's called, approaching art. Art is really difficult. Nobody fully understands it actually. That's what I believe anyway. You often say that you know what art is, otherwise it is too hard to talk about.

One way to try to approach art, and its being is to idealise the concept of imagination. To be able to approach..., Artists that are trying to approach their work seem, in unfortunate cases, to idealise the concept of imagination so that it appears that vivid imagination is something that warms the artistry up and drives it forward and makes it dynamic. My experience and my conviction is growing stronger that imagination is an obstacle, in most cases. Imagination casts a very cold shadow over the work. Imagination generally grows as a sort of "Kurbits" * and there in the shadow it is very cold. And as a matter of a fact I claim that one of the best conditions for artistry and to develop as an artist is a lack of imagination. And perhaps it is, because you lack imagination, you become an artist.

I'm more and more convinced of this. You can at least try to think that. That if you have imagination, well then you plod away with your work. But if imagination is lacking, well then you have to do something about it. Then you become an artist and then you have to work hard to comprehend various abstract concepts.

And what to say; to find your way back home somehow. There are loads of examples of unpleasant artistry where imagination appears like some sort of

banal, prosaic figure that infects the ship. There should not be any prosaic figures in artistry. It should be clean on deck. So that you have to work for it. This is not easy to comprehend, because if you are used to believing that imagination is a prerequisite for artistry, then it can seem tremendously colourless if you take that away. Imagination is often associated with colour and shape. A more important thing than imagination is that you as an artist acquire some kind of courage. That is what you have in common with the viewer. Perhaps that is one of the causes to meet. In the courage. A brave artist and a brave viewer.... I suppose you can be a coward as well. It does not matter, but if you compare it with imagination... Of course you should not idealise courage either. The thing I get worried about is... I speak in general terms now..., if you are not careful, both as an artist and as an observer, art might get mixed up with entertainment, when that day comes I do not want to be around. You have to take care of your artistic hygiene by..., brushing these different concepts. (Thus, imagination. What is that? Foolishness. What is that? Courage? What is that?) Which then hopefully means that you advance in your artistry. I dabble with various concepts and what it means and what it doesn't mean. It means, more and more that I see and understand that..., my artistry mainly consists of, or develops through the things that I in fact do not do. In my case now, my imagination is very poor. But if imagination should pop up, I understand that I in some way oppose these little outbursts of imagination, for the benefit of something..., somehow a chillier reasoning. Hopefully then the chillier reasoning brings a warm product. It is no stranger than; not mixing an actor's personality up with his acting role. It might, in fact be easier to comprehend if we talk about actors. An actor's artistry might on the whole have been developed by what that person does not do and what he doesn't undertake to do. And what that person doesn't undertake to shape and administrate. And that is what..., in one way is finally left that is that actor's effort. Or singer or whatever it might be. As a rule it is probably easier to comprehend the reasoning if one thinks of another type of profession other than artists. Because an artist should be anything - they are so "imaginative" and "crazy". I believe..., though it is hard to say..., I probably think..., it is not completely true though, but..., I'm just presenting how it seems to be... When I work it seems that things appear out of the blue. You always hear this, and a lot of artists are talking about this, and it sounds very romantic and silly, to say it out in the open. But it can't be helped. It's as if it appears from the wake of that I refrain from doing. Well damn it if it's not like I'm looking up the things I'm later on not going to do, to sort of put it into place. This is what I'm not going to do. And this is also what I'm not going to do. Thus, in the wake it whirls up, the things..., that became my work.

This video interview was transcribed and published by Magnus Martinsen with permission from Mikael Richter.

Translated by: Magnus Martinsen and Daniel Bicknell.

* Kurbits painting is a decorative style of painting that was very popular in Sweden between 1780 and 1870, particularly in Dalarna and southern Norrland. The wooden Dalecarlian horse is painted in Kurbits style.

/ 3 "Backhand", videotstill, 2006

/ 4 "Lucky Strike", videotstills, 2007

/ 1 "Louise", fotografi, 2008
"Louise", photography, 2008

ERICA ERIKSSON

**"Allt eftersom arbetet
fortskrider så försvinner
den ursprungliga dockan
och betydelsen av henne.
Formen får nytt innehåll.**

**Jag ser nytt liv
framträda"**

"The identity of the original doll
and the perception of her
is little by little erased as the
re-building process develops.
Her appearance is filled with
fresh meaning and I see
new life appear before me."

Född 1980 i Södertälje, Sverige
Born in 1980, Södertälje, Sweden

/ 2 "Lina", fotografi, 2008
"Lina", photography, 2008

BILDEN AV EN SPEGELBILD

Människan och levandet, dessa vida begrepp fungerar för mig som en otömlig inspirationskälla att söka i. Jag vill arbeta instinktivt. Det innebär ärlighet och det kräver för mig en förenkling av det ibland svårgreppbara livet.

Projektet som jag visar på Masterutställingen 2008 har sin grund i en form av hantverk där jag praktiskt sett bygger om och målar om barbiedockor. Vad jag vill är att få dockorna att utstråla inre liv. Allteftersom arbetet fortskrider så försvinner den ursprungliga dockan och betydelsen av henne. Formen får nytt innehåll. Jag ser nytt liv framträda. Dockan förvandlas mer och mer till en person. Vad döljs under denna flickas, eller denna kvinnas, yta? Inom henne kan finnas egenskaper och intressen. Kanske är det jag själv som projiceras i dockan.

De dockor jag arbetar med är de faktiska dockorna jag lekte med som liten. Detta ger mig ett unikt bränsle i processen.

För mig, som för många barn, var dockan viktig. Jag lekte vardag med henne. Kanske fanns där en spegling av framtiden jag drömde om att få uppleva.

Min presentationsform för projektet är i detta fall inte att visa dockorna i objektform utan att söka efter vad dockorna kan uttrycka på bild. Fotografiet distansierar betraktaren och även mig från dockan. Vad jag ser på den färdiga bilden är inte alltid tydligt. Distansen ger plats för tolkning. Förblir hon bara en docka eller speglar hon någonting mer? Genom kameran kan oväntade ting ske. Som fotograf upplevde jag exempelvis plötsligt att jag gjorde något förbjudet. Jag hade inte längre bara en docka framför mig. Hade jag egentligen lov att ta bilder av denna flicka jag såg genom sökaren? Var hon ett barn eller en vuxen kvinna? Hon såg utsatt ut men hon var också utmanande. Vad var det hon ville säga mig? Hennes uttryck varierar. Spegelbilden förändras. Det är i dialog med dockan som arbetet blir intressant.

/3 "Louise II", fotografi, 2008
"Louise II", photography, 2008

Jag tror att förenkling ger plats för mer liv. Det styr mig i mitt arbete med dockorna men även i mitt måleri och mitt tecknande. Jag tycker om klara färger och skarpa kontraster. Förenklade former från den spontana handen innebär en ärlighet som jag eftersträvar. Jag vill se och respektera de vardagsliga tankarna och idéerna men även uppmärksamma tinget, föremålen vi tar för givna. Ett vardagsobjekt kan likt dockan få ett uttryck av liv, som i målningarna "Stolen" och "Duschen I-II". För mig handlar det om att vilja lyfta fram det undangömda. En arbetsform som jag lärts uppskatta är samarbetet. Först och främst tänker jag på samarbetet med konstnärskollega Louise Dorph. Vi initierade år 2005 tillsammans måleriprojektet "Tell me a fable". I detta vi

fick lära oss att verkligen lyssna på varandra och som följd även att lära oss kompromissa. Vad som uppstod under vägens gång, i form av diskussioner och upplevelser, visade sig för oss vara den verkligt intressanta delen av projektet. Resultatet blev en befriande lekfullhet speglad i en bildvärld fylld av djur, natur, bebyggelse och människor.

Samarbetet fortsätter och så gör även arbetet med dockorna. Jag vet inte vart dockorna, dessa fiktiva personer, kommer att föra mig till slut. Vem vet, kanske de har mer på hjärtat än jag väntat mig.

/ 4

THE IMAGE OF A REFLECTION

'The living' is a wide term and for me it constitutes an inexhaustible source of inspiration. I want to work instinctively and that means a form of honesty, but for this I need simplification of the sometimes too inexplicable life.

The project that I'm presenting at the Master of Fine Art Exhibition 2008 has its foundation in handcraft work where I practically rebuild and re-paint Barbie dolls. I want that the dolls radiate a kind of spiritual life. The identity of the original doll and the perception of her is little by little erased as the re-building process develops. Her appearance is filled with fresh meaning and I see new life appear before me. The doll is being transformed into more of a person. What lies beneath the surface of this girl; or this woman? She might have certain characteristics or interests. Maybe it is me projected on her.

The dolls that I'm working with are my actual childhood ones. This gives a unique fuel to my working process. For me, as for many children, the doll was important. I played house with her. Maybe that was a reflection of the future I dreamt of and expected to experience.

The form of presentation that I've chosen for this particular project is not that of showing the dolls as physical objects but of searching for what they might express in an image. The photographs I make cause distance between both the viewer and me from the doll. What I see in the finished image is not always clear and the distance leaves room for others to make their own interpretations. Is she remaining just a doll or is she reflecting something more? In photography unexpected things may emerge. As photographer, I for example suddenly felt that I was doing something forbidden. It was no longer

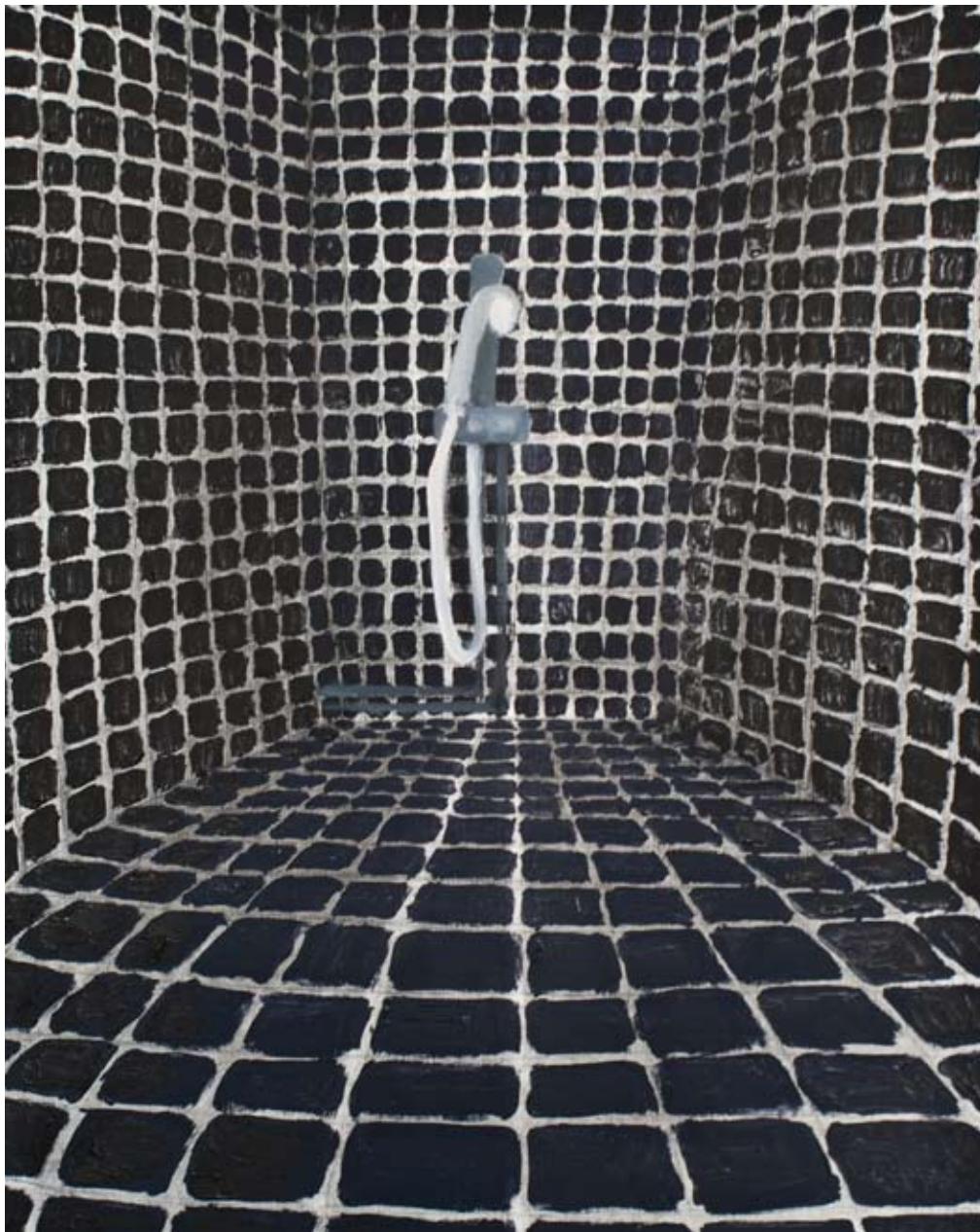
just a doll before me. Should I actually be taking pictures of the girl that I was seeing? Was she a child or a grown woman? She looked so exposed but she was also alluring. What was she trying to tell me? Her expressions vary and the mirror image changes. In dialogue with the doll the work gets interesting.

I believe that simplification makes room for more life. This directs me in my work with the dolls but also in painting and drawing. I like bright colours and high contrasts. By letting my hands work spontaneously I can reach the honest and simplified forms that I strive for. I wish to see and respect everyday thoughts and ideas and also pay attention to physical things, the objects that we take for granted. An everyday object might, as well as the doll, get to radiate life, as in the paintings "The chair" and "The shower I-II". For me it's about wanting to be attentive to what's hidden.

A way of working that I've learnt to appreciate is that of collaboration. Above all I'm thinking of my collaboration with fellow artist Louise Dorph. Together we initiated the painting project "Tell me a fable" in 2005. By working together we learnt to truly listen to one another and as a result of that, also to compromise. What happened during the working process, regarding discussions and experiences, turned out to be the most interesting aspect of the project for us. The result was a liberating playfulness reflected in paintings filled with animals, nature, buildings and human figures.

The collaboration continues and so does the work with the dolls. I don't know where the dolls, these fictitious people, will take me. Who knows, maybe they have more on their minds than I'd expected.

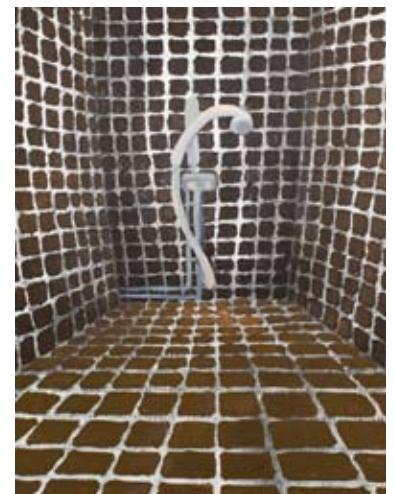
Erica Eriksson, korrigeras av Jason Havneras

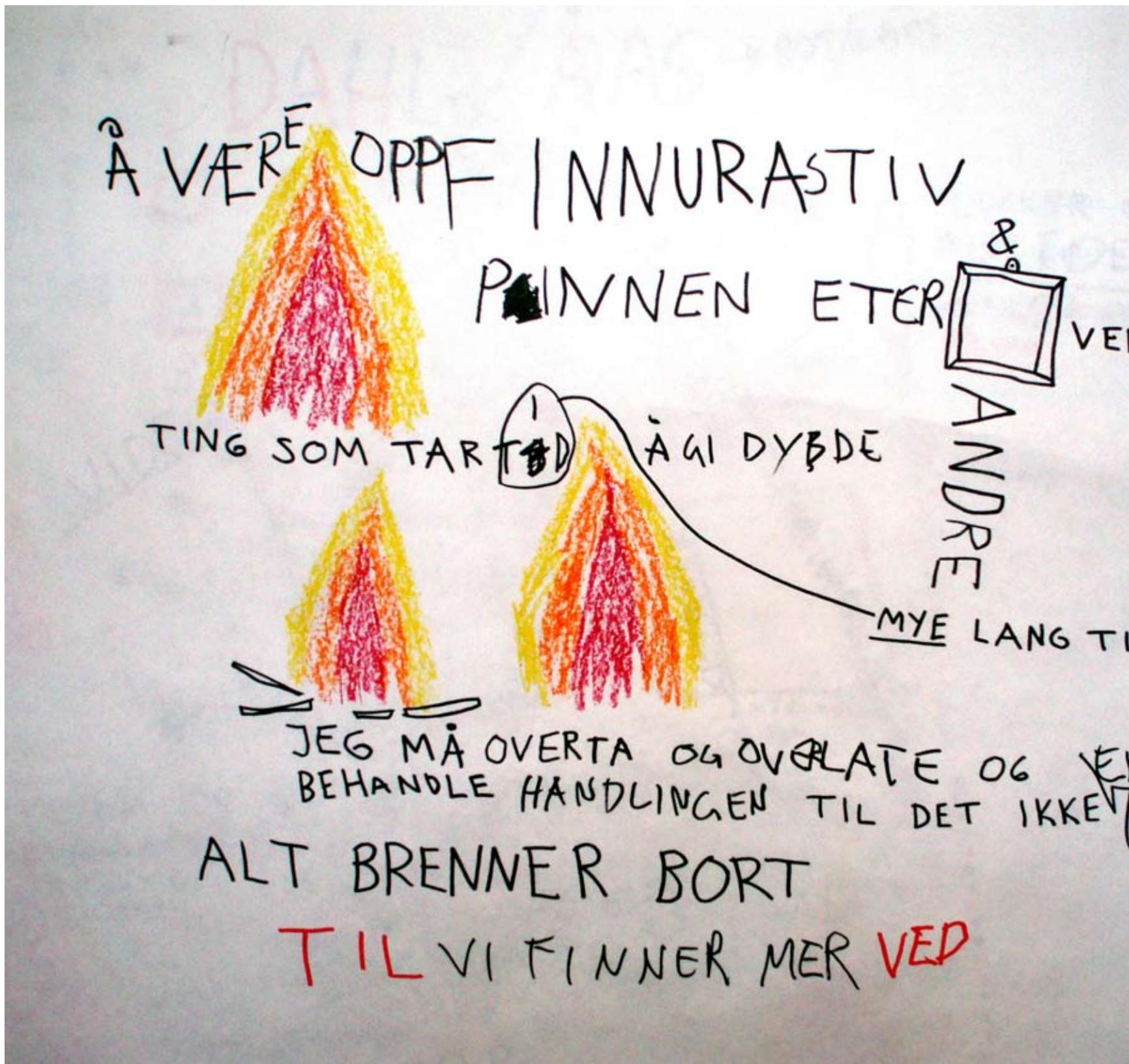
/ 4 "Stolen", olja på duk, 100x100 cm, 2007
"The Chair", oil on canvas, 100x100 cm, 2007

/ 5 "Dushen II", olja på duk, 32x40 cm, 2007
"The Shower II", oil on canvas, 32x40 cm, 2007

/ 6 "Duschen", olja på duk, 40x50 cm, 2007
"The Shower", oil on canvas, 40x50 cm, 2007

/ 5

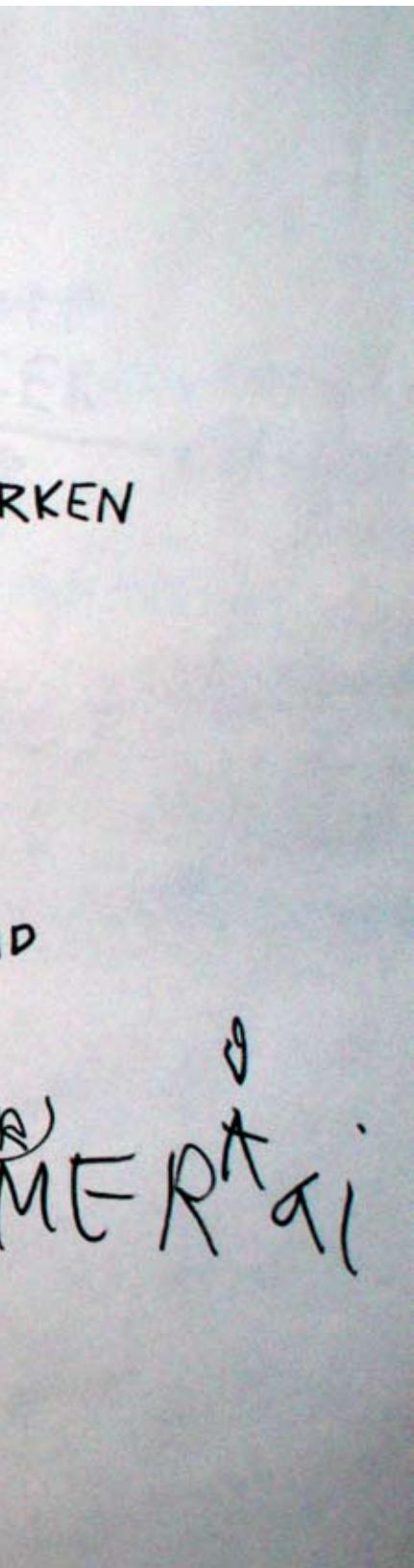

CATHRINE DAHL OG ØRJAN AAS

"Når vi jobber med animasjon overarbeider vi tegningene til papiret er nesten oppløst eller når veggen er mettet av kull, tusj og oljestift.

Det forgjengelige i dette interesserer oss både tematisk og visuelt."

"When we animate we overwork the drawings until the paper disintegrate or the wall is saturated with charcoal, felt-tip pen and oil-pastel. The mortal aspect of it interests us."

Ørjan Aas

Født 1981 i Haugesund, Norge
Born in 1981, Haugesund, Norway

Cathrine Dahl

Født 1980 i Hønefoss, Norge
Born in 1980, Hønefoss, Norway

/2

STOPP PROSESSEN!

Vi har samarbeidet siden høsten 2006 med video, tegning og silketrykk. I videoarbeidet "Snegleskogfilm" som vi viser på mas-terutstillingen kombinerer vi tegning med animasjon og bruker videoprojeksjoner som elementer i et filmatisk sluttprodukt. Samarbeidet består i å tilføre orden og kaos om hverandre ved å kontinuerlig bytte på å tegne på store plater eller ark. Når vi jobber med animasjon overarbeider vi tegningene til papiret er nesten oppløst eller når veggen er mettet av kull, tusj og oljestift. Det forgiengelige i dette interesserer oss både tematisk og visuelt. Arbeidene avspeiler, men avslører ikke arbeidsmetoden.

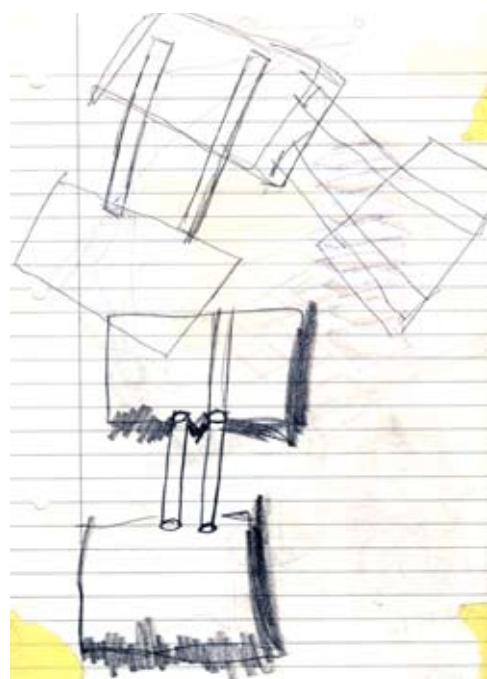
Det er et poeng for oss hele tiden å understreke og videreføre potensialet i de forskjellige bildene som oppstår underveis. En figur eller et motiv som oppstår under rask tegning kan gripe vår interesse. Da følger vi etter og undersøker nærmere. Sånn sett er

arbeidet vårt en rad av videreføringer og avveier. Mye forsvinner og blir kun visuelle spor, mens andre ting får lengre levetid. Blikket flytter seg fra verkets fysiske overflate til de mer innholdsmessige elementene som overtro, okkultisme og forhold mellom mennesket og naturen. Arbeidene er i en viss grad fortellende, men beveger seg mellom eksperimentell abstraksjon og komprimerte figurative anekdoter. Underveis i arbeidet med animasjon og tegning får vi ofte lyst til å stoppe opp før alt blir ødelagt eller overarbeidet. Da tar vi fotografier av det vi holder på med underveis som vi siden viderefører til silketrykk eller bruker som modell for objekter. På den måten videreutvikler vi elementene ved en slags gjentakelse.

Cathrine Dahl og Ørjan Aas.

/3

/4

/5

/2 "Respire", videostill, 2007

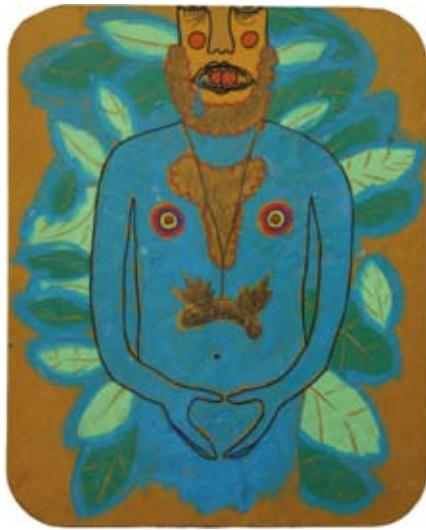
/3 "Spiral", installasjon, 2008

/4 "Siralskisse", 2008

/5 "Spiral", installasjon, 2008

/ 6

/ 7

/ 6 "Kornsirkelmann" , tegning ca. 20x30cm, 2007
"Cropcircleman"

/ 7 "Jag är nyfiken" , oljestift på mdf. 30x40cm, 2007
"I am curious"

/ 8 "Golfballsamler", objekt, 2008
"Golfballcollector"

STOP THE PROCESS!

We have been collaborating since autumn 2006 with video, drawing and screenprint art works. In our video-work "Snegleskogfilm" which we are showing at the masterexhibition we combine drawing with animation and use videoprojections as elements in a filmatic final product. The collaboration consists of adding order and chaos inbetween eachother by continuously exchanging to draw on big wooden plates or sheets of paper. When we animate we overwork the drawings until the paper disintigrates or the wall is saturated with charcoal, felt-tip pen and oil-pastel. The mortal aspect of this interests us. Our work mirrors, but doesn't reveal the workingmethod.

There is a point for us to all the time underline and develop further the potential in the different pictures that occur during the work.

A figure or a motiv can catch our interest. That's when we follow and examin closer. In that sence our work is a row of developments and

astrays. A lot dissappers and becomes only visual traces, but other elements gets longer lifetime. Our focus moves from the works physical surface to more contextual elements like superstition, occultism and relations between humans and nature. The work is at some level narrative, but moves between eksperimental abstraction and comprimated figurative anecdotes.

During the work with animation and drawing we often want to stop before everything gets ruined or overworked. That's when we take photographs of what we are doing which we later transfer into screen-prints or use as models for objects. In that sence we develop further the elements by repeating

Cathrine Dahl and Ørjan Aas.
Oversatt av: Jason Havneraas.

/9 "Frankensteinfilm", videotill, 2007

/10 "Dobbelpartrett", silketrykk, 50x60 cm, 2007

/ 11 "Snegleskog", tegning, 240x240 cm

List & Hempe

SKREDDERSYDD INNRAMMING

Tlf. 73532620

Innherredsveinen 9

7014 Trondheim

Postboks 583, Sentrum
7406 TRONDHEIM
TEL. 73529981
www.osterlie.no

Masterutstillingen 2008, Kunstakademiet i Trondheim, NTNU
Master of Fine Art Exhibition 2008, Trondheim Academy of Fine Art, NTNU

• • TRONDHEIM KUNSTMUSEUM

Trondheim Kunstmuseum

Bispegata 7B, 7013 Trondheim

Tlf: +47 73 53 81 80

Exhibition: 10.05.08 – 25.05.08

0047

0047 Oslo

Schweigaardsgt 34 D, 0191 OSLO

Tlf: +47 24 20 11 47

Mail@projekto047.com

Exhibition: 30.05.08 – 29.06.08

11

Grafisk form/ Graphic design: 11Design

Trykkeri/ Print: Fihl Jensen

Opplag: 1000

Utgiver: Kunstakademiet i Trondheim.

Fakultet for arkitektur og billedkunst NTNU

Copyright:

NTNU, kunstnerne, skribenter, oversettere
og fotografer.

All rights reserved. © 2008

ISBN 978-82-92788-00-4

